

на свадбѣтъ ѝ; но харната жена не ся посочи, че позна какъ ѝ ся той присмиваше. Сичкитѣ си търгнахъ, и царицата, като токо стигна въ царскыя палатъ, зарѣча да охлупятъ яйцето, и строши лешницытъ и мушмолытъ; но вмѣсто да найде діамантъ въ яйцето, тя намѣри само едно малко пиле, а лешницытъ и мушмолытъ бѣхъ пълни съ чървие. Ето ти ѝ веднѣга въ единъ страшенъ гнѣвъ. Тази бабичка је една вещица, рѣче тя, която иска само да ся подиграе съ менъ; азъ щѣ зарѣчамъ да ѝ уморѣтъ!“ Тя прочее събра сѣдѣитѣ за да осѣдѣтъ бабичкѣтъ, но Веселинъ който бѣше чулъ сичкытъ тѣзи, притърча въ колибкѣтъ на бабичкѣтъ за да ѝ каже да бѣга. „Добро-утро, другаръ на бабичкытъ,“ му казва тя, защото тѣй го наричахъ, отъ когато ѝ бѣше той помогналъ да ѝ извади изъ калтъ. „Ахъ! майко, и рѣче Веселинъ, побързайте да побѣгнете въ баичкѣтъ ми кѣщѣ; той је твърдѣ почтенъ чловѣкъ, той ще выскрие на радо сърдце; защото ако стоите въ колибкѣтъ си, ще испратѣтъ солдаты да вы ѹловѣтъ и убѣжѣтъ. — Твърдѣ съмъ ви одѣжена, му каза бабичката; но азъ ся небожъ отъ лопевинѣтъ на царицѣтъ.“ Въ сѣщо врѣме, като ся прѣобрази въ лицето, показа ся на Веселина въ своето естествено лице, на което отъ хубостытъ той заслѣпе. Той поиска да падне прѣдъ нозѣтъ ѝ, но тя му забрани, и му каза: „Забранявамъ ви да кажете туй, що сте видѣли, нито на принца, нито другому нѣкому. Азъ щѣ възнаградѣ вашѣтъ милость: Искайте ми каквато дарба обичате. — Господжо, ѝ каза Веселинъ, много обичамъ господара си принца, и желяхъ отъ сѣ сърдце да му бѣдѣ полѣзенъ; и за туй быхъ искалъ да могѣ да ставамъ невидимъ, та когато быхъ поискалъ, да могѣ

Криво Печено